

До сада је Шпанија у погледу Косова водила подобну политику подређену унутрашњој политици. Али сада по завршетку избора, прави је тренутак да се наша политика усмери у правцу промоције стабилности на Балкану, јединог легитимног циља који треба да је инспирише. Због тога би, након два месеца од проглашења независности, Шпанија требало да искористи стварање нове Владе и да призна Косово.

Кад погледамо уназад, јасно је да проглашење независности није баш било пожељно; Шпанија, као и многе друге државе, више би волела да су две стране постигле међусобни договор, који би Европа и међународна заједница свесрдно одобриле, него што је дошло до једностраног и лоше усклађеног проглашења независности. Међутим, не може се порећи а ни преиначити чињеница да сада постоји нова реалност до чијег ће прихватања неизбежно доћи у једном тренутку. Косово је тренутно држава под заштитом Европске уније на основу Ахтисаријевог плана, који подржавају Уједињене нације. Шпанија је подржала тај план који и даље треба да подржава будући да садржи најбољу гаранцију за стварање једне постојане, демократске и поштоване државе у којој ће сваки појединац и мањина имати своја права.

Овакав корак неће доводити у питање одлуке које је својевремено донела претходна Влада, нити би требало да подразумева прихватање било каквог компромиса што се тиче будућих догађаја. У складу с тим, Влада Шпаније би могла да остане при свом ставу, који је својевремено изнела, да је независност Косова јединствен случај и да ни на који начин не може да се искористи као преседан, ни на унутрашњем, а ни на међународном плану. Дакле, тиме се не би признало *право* Косову да прогласи једнострану независност, већ, остављајући на страну правну дебату која нас води у ћорсокак, да се констатује и на одговарајући начин прихвати *чињеница* да је Косово независно од Србије.

То признање би допринело стабилизацији нове државе. До страних улагања неће доћи уколико не постоји стабилност и потпуна гаранција за постојаност. Демократске институције на Косову неће моћи да напредују, као што ни способни људи неће имати мотивацију да остану и допринесу стварању једне стабилне државе. Услед свега тога, без чврсте и одлучне подршке ЕУ и међународне заједнице, Косовари, било да су Срби или Албанци, неће имати пред собом чврсту наду у бољу будућност.

У исто време, таква одлука би послала важну поруку српским националистима, као и

онима из Русије који тај национализам потхрањују, да ЕУ, упркос својим поделама, није само парализовани посматрач.

У овом тренутку, одсуство признања шаље погрешну поруку српским властима, које, услед тога, верују да се независност може поништити или да ће пак ЕУ толерисати да Београд *de facto* припоји регион северно од Ибра, где живи 40 посто српског мањинског становништва. До сада је ЕУ избегавала размештање својих трупа у ту област како би избегла инциденте који би могли још више да распале страсти непосредно пред важне изборе 11. маја. Али ускоро ће мисија ЕУ (Еулекс) морати поново да размести своје људе на поменутој територији како би покренула институције и политику у складу са Ахтисаријевим планом, у коме је предвиђено да се створи демократско и мултиетничко Косово.

Заузимањем таквог става, Влада Шпаније би се прикључила већини својих најближих савезника, који су већ признали Косово: тачније речено, ради се о више од две трећине чланица ЕУ, међу којима су и највеће заступнице међународног права као што су Холандија и скандинавске земље; свака трећа чланица НАТО-а или ОЕСР-а, и 20 од 25 најбоље котираних земаља на листи

Democracy Index

коју саставља

The Economist

, укључујући и земље које су, због унутрашњих прилика, такође посебно осетљиве на ту тему, а то су Канада, Белгија и Велика Британија.

Спровођење овакве мере олакшало би ситуацију двома значајним државама у суседству, Македонији и Црној Гори, а поред тога шпанска дипломатија би могла да поврати своју вредност уколико би успела правилно да употреби своје аргументе и контакте, и на тај начин остави отворен пролаз за признавање другим државама које се до сада нису изјашњавале, посебно у Латинској Америци и у арапском свету. На тај начин би признање допринело и заузимању чвршћих позиција Шпаније унутар ЕУ, при чему би јој се отворила могућност да се позабави огромним друштвеним и економским проблемима на Балкану, са чијим се решавањем много одуговлачи, показујући притом да је спољна политика Шпаније, чак и у ситуацији кад косовска криза изазива унутрашње проблеме, у стању да управља сложеним сценаријима. Тиме, Влада не би само одлучно допринела стабилности региона, већ би помогла да се наша земља нађе у језгру европског вођства у кључним моментима.

Аутори овог чланка су **Хосе Игнасио Торребланка**, директор канцеларије Европског

Треба да признамо Косово

Пише: Хосе Игнасио Торебланка (José Ignacio Torreblanca)
среда, 23 април 2008 23:51

савета за иностране послове у Мадриду и професор на Националном универзитету за
учење на даљину (UNED) и **Хорди**

Вакер и Фанес

(

Jordi Vaquer i Fanés

),

координатор европског програма Фондације

CIDOB

(Центар за истраживање међународних односа и развоја).

[http://www.elpais.com/articulo/opinion/ Reconozcamos/Kosovo/elpepiopi/20080422elpepiopi_5/Tes](http://www.elpais.com/articulo/opinion/Reconozcamos/Kosovo/elpepiopi/20080422elpepiopi_5/Tes)